

de 133 institutter på Københavns universitet var der i år kun kampvalg fire steder, og valgdeltagelsen blev i alt 16 pct., heraf en fjerdedel for »moderate studenter«.

Studenterrådet, der altså her fik 12 pct. af vælgerne bag sig, besætter alligevel næsten alle studentermandater. I mange sager kan det slutte alliancer til gensidig fordel med »fagligt aktive« TAP-repræsentanter – de allerfleste TAP'er er passive. Helt faste flertalsalliancer mellem studenterrådet og yngre lærere har fælles interesser i at modvirke al adgangsbegrænsning, studieeffektivisering, holdsammenlægninger, og hvad der ellers kan føre til rationaliseringer – fremfor alt besparelser på timelærerkontoen, hvorfra mange studenterrådsfolk i studietiden får løn som »instruktører«, siden som assistenter.

Navnlig søger alliancen stadig at påvirke besættelsen af stillinger og stipendier ved selve opslagene og ved sammensætningen af de fagkyndige bedømmelsesudvalg. Hvor husfreden er sat i højsædet, må institutbestyreren handle herom i porten med studenter, der medbringer en passende dybrød partifarve samt en instruktion om, hvem der er rådets klienter og modstandere. Går det ikke på den måde, kan rådet sende sit eget forslag til bedømmelsesudvalg til fakultetet, hvor vennerne altid kan få besat en par af pladserne med folk af den rigtige slags – man bruger forholdstalsmetoden, hvis fakultetet får mere end ét forslag!

En sådan forvridding af fagkyndigheds- og videnskabsbegrebet med tilhørende afvisning af enhver forskningsstyring kan ikke undgå at forringe og forfladige forskningen. Det forplanter sig til uddannelsen, hvor studienævnene i forvejen stadig sliber kanter af eksamenskravene. I de første år var modvægtene stærke mod denne proces – men den er jo selvforstærkende, da de nyansatte straks får valgret og indflydelse på systemet.«

Nærværende forslag udrydder tidslerne ved at vende tilbage til det grundlag, som forelå før i tiden for den »højere« undervisning, og som hele tiden har været gældende for mellemuddannelser. Formålet er altså det stik modsatte af socialistisk folkepartis beslutningsforslag af 26. marts 1980 om en styrelseslov for institutioner, der varetager kortere videregående uddannelser, jfr. Folketingstidende 1979–80 (2. samling) forhandlingerne spalterne 7170 og 7960 samt tillæg A, spalte 5159.

Det turde være åbenbart, at skal undervisning og forskning på universitetsniveau ikke foregå på lykke og fromme, er det nødvendigt, at de, der træffer afgørelserne herom inden for de givne be-

villingsrammer, er de højestuddannede på det pågældende specielle felt. Det nuværende fuskerdilettantokrati må afløses af kvalitet, hvor problemer, hvis løsning forudsætter faglig kunnen, afgøres af folk, der besidder den faglige kundskab »indtil det højeste videnskabelige niveau« (citat fra formålsparagraffen (§ 2) i den gældende lov).

Derfor må lærerpersonalet – og helst seniorlærerne – have dominans over beslutningsprocessen.

Studenterdeltagelse kan sagligt kun tilstedes ud fra det synspunkt, at det vil give studenterne større indsigt og udvikling i faget at være med i beslutningsprocessen.

Derimod er der absolut ingen rimelighed i at tappe på det teknisk-administrative personales tid og arbejdskraft til herhen hørende beslutninger. At der selvfølgelig kan dannes almindelige samarbejdsudvalg på universitetsarbejdspladser som andre steder, er en styrelseslovgivningen uvedkommende sag. Viser der sig behov for, at for eksempel kantineforhold, kontorflexitid osv. drøftes i et sådant organ og måske også afgøres dér, må det løses på almindeligt arbejdsretligt grundlag.

De kollektive opgaver bevirker, at masser af god tid spildes på mødeævl, ufredeliggørelse og bureaukrati. Det må afskaffes. På uddannelsesinstitutionerne skal alle kræfter samles om faglig dygtiggørelse – ikke om at dyrke almindelig samfundspolitik, klikedannelser, ideologiske broderfællesskaber eller andet, som er den faglige dygtiggørelse uvedkommende.

Rektor og prorektor er først og fremmest den betalende statsmagts administratorer og må derfor udnævnes som andre styrelseschefer.

Hensynet til, at folkettinget kan udøve den afgørende kontrol, kræver, at ministeren også skal være øverste administrative myndighed i alle henseender – det er jo alene ham, folkettinget retligt og parlamentarisk kan kræve til ansvar, jfr. nærmere de principielle fremskridtssynspunkter som gengivet i Folketingstidende 1974–75 (2. samling), tillæg B, spalterne 1889–1892. Ud fra tilsvarende betragtninger må loven ikke give afgørelseskompetence i bevillingsspørgsmål til universiteters og læreanstalters egne organer. De ressourcer, det danske samfund stiller til rådighed for de højere uddannelsesinstitutioners forskning, må fordeles og anvendes fornuftigt til gavn for samfundet. Dette kræver, at også den økonomiske kompetence fastlægges på bevillingsmæssigt normal måde. Universiteterne m. v. skal ikke være selvstændige enklavestater i staten. De er dele af det samlede samfund og må være solidariske med det. Og derudover må alle sejl sættes til, for at indbyrdes splid og intriger får